

מישטרה

אגרופים בכל הגוף

ברואי שנחשד

בהשתייכות לכנופיות

גונבי מכוניות, עונה בכלא

ביום הרביעי לפני כשבועיים, בשעה אחת וחצי בלילה, הבחינו שוטרים בארבע צעירים, שנכנסו לחצר ביתו של שר התמ"ת, גידעון פת, בשכונת היקרה סבי יון, כאשר הבחינו הצעירים במארב, ניי סו להימלט. שלושה מהם הצליחו והאחרון, צעיר בדואי בשם סעיד מסעוד פרי חאת, מרפיה, נתפס על ידי השוטרים. מאוחר יותר טען באיכות המישטרה כי בית-המישפט, כי פרחת ניסה לדקור את אחד השוטרים באמצעות אולר שהיה ברשותו.

פרחאת נעצר ל-11 יום, ביום החמישי שעבר נפגש עם שני גורו, אלון גורן, כשראה עורך-הדין את מרשו, חשכו עייניו, גופו של פרחאת היה מכוסה צלקות טריות, גבו היה מלא סימנים כחולים ורודומים, על רגליו היו סימני כוויות של סיגריות, שפתו היתה שסועה וזכה דם. סיפר פרחאת: „באותו היום שעצרו אותי, בשעה שמונה וחצי בערב, נגשו אותי כמה בחורים ברמלה והציעו לי לבוא איתם למיסעדה. הלכתי איתם. הם לקחו אותי לפרדס ושם החזיקו אותי עד אחת וחצי בלילה, אחר כך הלכתי בשביל ופתאום תפסה אותי המישטרה.“

השוטפ לא האמין לסיפורו של החשוד, האריך השבוע את מעצרו ב-10 ימים נוספים, חרף טענתו של עורך-הדין גורן, כי לחשוד אין הרשעות קודמות וכי אינו מהווה סכנה לציבור. באיכות המישטרה טען, לעומת זאת, כי החקירה עדיין לא הסתיימה ואין המישטרה מוכנה לשחרר את החשוד, עד שישלם מי היו שלושת הבחורים בחברתו ומה היה בכוננתם לעי שות.

פרחאת בן ה-21 עמד בקושי על רגליו כדי לשמוע את החלטת השופט. בהארכת המעצר השנייה עיטר את עינו פנס כחול גדול, העין היתה סגורה למחצה. על פרי קי ידיו נראו סימנים אדומים של אויקים. סיפר פרחאת: „הם לא נותנים לי ליי שון, מרביצים בי כל הזמן, החוקרים ביי מישטרת אורייחודה, שם אני עצור, קשרו לי את הידיים עם אויקים, נתנו לי אגרופים בכל הגוף, הצליפו בני בידיים ובגב עם מקלות ושוטים, וכל הזמן הם צועקים עלי שאני לא להם מי החברים שלי, אני נשבע בחורי ובנביא שאיני יודע מי היו הבחורים האלה, זאת היתה הפעם הראשונה שראיתי אותם בחיי.“

„מתם ערבי“, כשנלקח פרחאת להדר המיון בבית-החולים בתל-אשדוד, אמר השופט השומר עליו לאחד הרופאים: „תעזוב אותו, זה סתם ערבי מלוכלך, יש זמן, אתה יכול לבדוק אותו אחר כך.“

השבוע נתן השופט דויד ברי-אופיר צו שבו הוריה, כי פרחאת ייבוק על-ידי רוי פא של בית-החולים ממשלתו, ואילו המישטרה פתחה תיק-חקירות מישמעתי נגד השוטרים שהיו אחראים למעצרו של פרחאת.

פשעים

השוטר הפורץ

השוטר מצא עצמו כבול

בידו לחשוד ברצח, לפני

מכונית מישטרתית נעודה

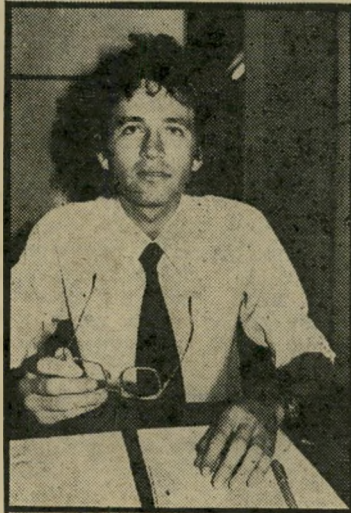
שתי דמויות מצחיקות משכו את עיני העוברים ודושים ליד בית-המישפט ה' מחוזי בתל-אביב. בחצר, המיועדת למכוניות המישטרה, עמד איש המדור המרכזי, משה שמחי, כאשר לפרק ידו צמוד באו"י קים שמעייה אנג'ל, מכונית המישטרה, אליה ניסה השוטר להכניס את העציר, היתה נעולה. בידו לא היה המפתח. שמחי השחרה לא איבד את עשתו-נותיו, בעזרת עט, שקיבל משוטר ש' עבר במקום, ניסה לפרוץ את הלון ה' מכונית. כאשר מאמציו לא נשאו פרי, פשט גיחוך רחב על פניו של אנג'ל, אך בטרם הפך החיך לצחוק רם הופיע ב' מקום נהגה של המכונית המישטרתית, ופתח אותה במפתחות שהיו בידו.

שמעיה המחייך הוכנס למכונית, לתש' עה ימי מעצר שנגזרו עליו על-ידי ה' שופט דויד ברי-אופיר.

בלונדון, במימיה, המישטרה הביאה ראיות חדשות המסבכות לכאורה את אנג'ל ברצח שימעון („ציצון“) גילקרוכ ב'1976, בתחנת טוטו בשכונת שפירא ב' תל-אביב. הוא נעצר כבר בעניין זה לפני שנים, יחד עם חברו הטוב גד („שץ“) פלום, ושוחרר מחוסר הוכחות, באחת ה' הזדמנויות אף נבדק במכונית-אמת, ולדבריו הוכח אז שהיה דובר אמת.

בתחילת השנה שעברה שוחרר יחד עם שץ מן הכלא, בהיתר מיוחד של ועדת השיחורים. השניים עזבו את הארץ ונסעו לאנגליה.

בשבוע שעבר שב אנג'ל לארץ, ונתפס בשדה-התעופה, לדבריו חזר ארצה כדי לראות את אמו, אך השמועות אמורות, כי מילחמת כנופיות אכזרית מתנהלת ב' הולנד ובאנגליה. אחת השמועות אף קב' עה, ששץ נפצע ביריות בלונדון, הוא שוכב שם בבית-חולים. שובו של אנג'ל

פרקליט גורן

מארב בבית השד

לארץ קשור, לדברי השמועה, במילחמה זו.

למרות התנגדותו של הסניגור, שימחה זיו, מצא בית-המישפט שיש דבר מה בחומר הראיות החדש שהוגש לו, וציווה לכן לעצור את אנג'ל לתשעה ימים, אך לא לשבועיים, כפי שביקשה המישטרה.

תעלומת הרימון הממולכד

מדוע הוטמן רימון ממוזכר

בכיתו שז האב?

האם לא הסתיימה הנקמה

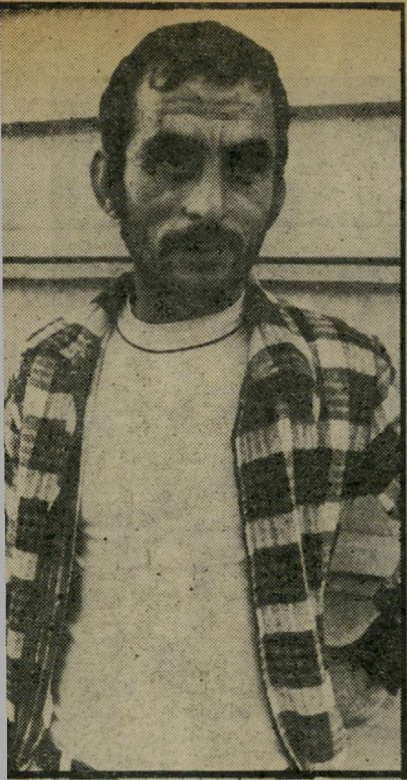
עם מות הבנים?

בתחילה נרצחו האחים דויד ומרקו חזן בספאריס. אחריהם נרצחו האחים אברהם („בבר“) ודויד („דדה“) עמר בנתניה. ה' מישטרה חשבה שהיתה זו ניקמת-דם של בני מישפחת חזן, מכלל אחותם היספיה של בני חזן, נעצרה על-ידי המישטרה. אחרי מעצר ממושך שוחררה מחוסר ה' כחות.

כל מי שחשב שהיתה זו ניקמת-דם סבר לתומו, כי עם מותו של בבר, שהיה בדירת מרקו חזן בספאריס עם הרצח, נסתים החשבון. השמועות גם אמרו ש' דדה, האח הצעיר, נרצח שלא בכוננה. הוא פשוט היה בגיפ, בחברת אחיו ה' בכור, בעת הרצח, וזורה כסעות.

פיקה עקרה. השבוע הסתבכו ה' עניינים. רימון ממולכד נמצא קשור ליד לת ביתם של הורי בבר ודדה, כאשר פתח האב את הדלת, בבוקר, הבחין ב' חבילה מכוסה בחולצה. כאשר הרים אותה גילה רימון-יד. הרימון היה קשור לדלת ונדרך על-ידי פתיחתה. בדרך נס היה ה' רימון פגום — הפיקה היתה עקרה והוא לא התפוצץ.

חרושת השמועות החלה ממסרת שנית. האם גילה האב משהו על רוצחי בניו, והרימון נועד להשתיק גם אותו? או ש' מא לא הסתפקו רוצחי האחים עמר במלא-

מוניקה המוכה ובעיה

גם לידידה סימני חבלות

בחוף עד שתצא ותמסור לו פרטים על אשתו. כנראה חשבו להטוף את ילדיה של מוניקה מהמיקלט, או לגרום שמוניקה תחזור אל חיק בעלה. אך היא לא הודתה בכך בפה מלא.

מוניקה ואבי היו נשואים ארבע שנים. כבר בהתחלה התחיל הבעל, ולדבריה, להתעלל בה ולהכות אותה. הוא נהג לה' ביא את חברותיו לביתו ולשכב איתן בנור כחות אשתו הילדים. מוניקה ברהה ל' מיקלטים בארץ, ואברהם נכלא בעוון מיר' מה.

סיפר אברהם אבוטבוך:

אנחנו שבעה אחים במישפחה, כולם מבוססים ועובדים כקציני מישטרה וכ' דיילות, אבי, דויד, הוא מנהל בחברת חלמיש ביפו.

אחרי שהתחנתי עם מוניקה וראיתי איך היא מרביצה לילדים שלה לא יכולתי לסבול את זה והייתי מתפרק ומרביץ לה. כדי שלא תרביץ לילדים, הרגשתי את עצמי באותם רגעים שוב בגיל היל-דוט, ונזכרתי איך הורי היו מרביצים לי.

אחרי תקופה קצרה נכנסתי לכלא באר' שבע, יום אחד נשבר למוניקה מכל בתי הסוהר, והיא עזבה את הארץ כשהיתה בחודש השמיני. היא סיפרה לעובדת ה' סוציאלית שהיא רק בחודש השני, כדי שתיתן לה לצאת לחוץ-לארץ.

רק כשהילד היה בן שמונה חודשים חזר רה מוניקה ארצה, ורק אז הכרתי את הילד שלי בפעם הראשונה. נשארנו בארץ חצי שנה ונסענו להוריה. לפני כן מכרתי את כל החפצים שלי והשארתי עלי רק כסף ובגדים. חשבתי שאוכל להתחיל חיים חדשים בחוץ-לארץ.

הגענו לשווייץ, שם אמרו לנו שההורים של מוניקה מחכים בברזיל. נסענו לבר' זיל, אל דודתה, הדודה אמרה לנו שה' הורים מחכים בארגנטינה.

נסענו לארגנטינה, שם נכנסתי לבית' משועים, כי הייתי בלחץ.

אחרי שהשתחררתי חזרנו מוניקה, אני והילד לארץ, ואו התחילתי לצמוח בלבי השינאה. הרצון לנקמה, על שהיא צחקה עלי כל הזמן, הכרתי בחורה אחרת, בשם אתי, והצעתי למוניקה שאתי תבוא לגור איתנו. מוניקה סירבה בהתחלה, אבל אחר כך הסכימה. הן היו כמו שתי אחיות. מוניקה ואתי אפילו היו מקיימות יחסי' מין ביניהן.

את מוניקה הכיתי רק בידיים. אף פעם לא הכיתי אותה בצינורות של ברזל וכ' מקלות. זה שקר. הכל שקר. רק פעם אחת הכיתי אותה עם צינור של גומי. בגלל שהיא היתה מפונקת. אחרי שהשתחררתי מכלא באר'שבע נתתי לה גט, כי הגעתי למסקנה שהיא רוצה אותו כדי לבגוד ב' ניסיתי לשנוא אותה ולא הייתי יכול. עשיתי אני הרוס, הכבוד שלי הלך. אני רוצה להתרחק מהארץ, לנסוע עם מור' ניקה ולנסות ולהוכיח לכולם, שאני מסוגל להיות בן-אדם חדש.

כתם, הם מתכוונים להמשיך ולהרוג את כל בני המישפחה, עד האחרון? ואולי היתה גירסת המישטרה, על ניקמת-דם של מישפחת חזן, מופרכת מעיקרה, והרצח נעשה על רקע שונה?

מה שברור הוא, כי פרשת הדמים לא נסתיימה עדיין — המישטרה ערוכה להמ' שך.

דרכי חיים

מרגלת במיקלט

לנשים מוכות

הוא שנה את חברתו

לעקוב אחרי אשתו,

ואחרי ששוחרר מהכלא

גילה את סוד יחסיהם

כבר מההתחלה חשדה מוניקה בצעירה שבה למיקלט לנשים מוכות בהרצליה. הצעירה, שהיתה חבולה בראשה ובגופה, סיפרה כי היא נשואה ואם לשניים. בעלה הרביץ לה, והיא מבקשת מחסה.

מוניקה הרגיעה אותה. לפתע הבחינה, כי האשה, שהציגה עצמה כאהובה בוא' רון, מחיפה, לובשת את הסוודר שלה. אהובה סיפרה לה, כי היא יודעת היכן היא גרה בחיפה, פלטה בטעות את כינויו של הבעל, אבי, הסתובבה בצורה חשודה ליד ילדיה של מוניקה וביקשה לדעת מה תוכניותיה.

נשות המיקלט סיפרו למוניקה, כי אהר' בה שאלת גם אותן עליה ועל ילדיה. מוניקה ניגשה למישטרה התלוננה. ב' מישטרה הסתבר לה, כי בעלה, אברהם, נראה משוטט ביום הרביעי בשבוע שעבר ליד המיקלט. הוא נעצר ל-48 שעות.

בעיקבות תלונתה של מוניקה נעצרה גם אהובה. בחקירתה במישטרה הודתה, כי היא חברתו של אברהם, בעלה של מוניקה, ושהוא שלח אותה לעקוב אחרי אשתו. שמה האמיתי מלכה דב, והיא מת' גורת עימו בחיפה. כתוצאה מכך הוארך מעצרו של הבעל, והוא הובא לפני שופט, שקבע ערבות בסך 7000 לירות לשיחרורו. **בארבע עיניים.** את המתחזה אי' אפשר היה לעצור לומן רב, כי למעשה לא היתה למישטרה כל עלילה להחזיקה במעצר. ביום החמישי בבוקר היא חזרה למיקלט, וביקשה לשוחח עם מוניקה, ב' ארבע עיניים. היא סיפרה למוניקה, כי המישטרה עצרה אותה כשכאה לבקר את אברהם, שהיה עצור בהרצליה.

„אני ידעתי שלא אצליח לעבוד עליך“, אמרה למוניקה, „אבל אברהם שלח אותי ולא יכולתי לסרב לו.“

מלכה, שהתחזתה לאהובה, סירבה לספר מניין החבלות שעל גופה, ומדוע הסכימה לבצע את המעקב. היא ציינה רק, כי ביום הרביעי בבוקר הגיעו היא ובעלה של מוניקה למיקלט, כשכוננתם היא ש' מלכה תיכנס למיקלט ושארם יחכה לה